

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 685/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 457/2015 zo 7. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 457/2015 zo 7. decembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení žalovaných, v ktorom sa [REDACTED] (ďalej len „žalobca“), domáhal od žalovaných zaplata sumy 1 659,70 € s príslušenstvom. Okrem sťažovateľov boli žalovanými účastníkmi tohto konania na okresnom súde aj [REDACTED] a [REDACTED]. Nárok uplatnený žalobcom mal vzniknúť z dôvodu porušenia zmluvnej povinnosti žalovanými vyplývajúcej zo zmluvy o sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti uzavretej 3. októbra 2008 na dobu neurčitú (ďalej aj „zmluva“). Na základe zmluvy sa žalobca ako sprostredkovateľ zaviazal vyvíjať pre žalovaných takú činnosť, aby títo mali príležitosť uzavrieť kúpnu zmluvu na predaj nehnuteľnosti – bytu č. [REDACTED] na [REDACTED] (ďalej len „byt“). Žalovaní boli podielovými spoluvlastníkmi tohto bytu, ktorý nadobudli na základe osvedčenia o dedičstve. Na základe zmluvy mal žalobca výhradné právo sprostredkovať predaj bytu, preto žalovaní počas platnosti zmluvy nesmeli vstupovať do jednaní s inými osobami o predaji či prenájme predmetného bytu. Sťažovatelia túto povinnosť porušili a byt predali prostredníctvom tretej osoby. Sťažovatelia tak konali v rozpore so zmluvným dojednaním týkajúcim sa výhradného práva sprostredkovať predaj bytu. Pre prípad porušenia výhradnosti vyplývajúcej z tejto zmluvy sa žalovaní zaviazali zaplatiť žalobcovi sankciu – zmluvnú pokutu vo výške rovnajúcej sa jeho ušlému zisku za prípadný predaj bytu. Ziskom žalobcu ako sprostredkovateľa mala byť podľa zmluvy odmena vo výške 1 659,70 €. Takto určená zmluvná pokuta bola predmetom konania na okresnom súde. Okresný súd považoval takto určenú zmluvnú pokutu za neprimeranú a využijúc svoje moderačné oprávnenie žalobcovi priznal zmluvnú pokutu vo výške 1 000 €. Okresný súd rozhodol o nároku žalobcu rozsudkom sp. zn. 8 C 355/2009 zo 17. decembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým uložil žalovaným spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1 000 € spolu s 9 % úrokmi z omeškania ročne od 4. júla 2009 do zaplata, nahradiť mu trovy konania a trovy právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku nároku okresný súd žalobu zamietol. Proti výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bolo žalobe vyhovené, podali žalovaní odvolanie. O odvolaní žalovaných rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku potvrdil ako vecne správny.

3. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie „ základného práva na súdnu a inú ochranu upravenú v čl. 46 ods. 1 až 4 Ústavy SR, v spojení s článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Sťažovatelia tvrdia, že konajúce súdy neochránili ich zákonné práva a rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenej veci je v rozpore s právnymi predpismi a je zjavne nesprávne a nespravodlivé...“.

4. Sťažovatelia v podanej sťažnosti koncentrovali svoju argumentáciu do tvrdenia o neplatnosti zmluvy, ktorá mala byť spôsobená tým, že zmluvu nepodpísal aj [REDACTED] ako podielový spoluvlastník bytu. [REDACTED] bol pritom nielen jedným z podielových spoluvlastníkov bytu, ale v byte mal aj trvalé bydlisko. K podpisu zmluvy z jeho strany nedošlo preto, že 28. septembra 2008 bol hospitalizovaný v nemocnici, kde upadol do kómy a 8. októbra 2008 zomrel. Preto v čase uzavretia zmluvy, t. j. 3. októbra 2008 nebol schopný vôbec vnímať realitu a ani uzavrieť zmluvu. Podľa sťažovateľov absencia podpisu [REDACTED] na zmluve spôsobuje jej neplatnosť. Žalobca preto nemal oprávnenie na základe takejto zmluvy ponúkať byt na predaj a ani sa dožadovať sankcie pre prípad porušenia zmluvy. Sťažovatelia poukázali tiež na skutočnosť, že smrťou [REDACTED] došlo k zmene jeho majetkových pomerov v prospech jeho dedičov, a preto žalobca nebol oprávnený byt ponúkať na predaj. Podľa sťažovateľov konal žalobca v rozpore s dobrými mravmi, „... nakoľko si účtoval sankciu za uniknutý zisk, sa službu, ktorú aj keby chcel, tak ju nemohol realizovať. Takéto základné právne zásady ako nemožnosť predat' nehnuteľnosť počas dedičského konania, musí poznať každý realitný maklér, pretože s jeho predmetom činnosti súvisí aj znalosť právnych predpisov. V konečnom dôsledku nie je možné ani jednoznačne súhlasiť s tým, že keby nebol [REDACTED] dňa 08. 10. 2008 zomrel, bol by pri podpise zmluvy o sprostredkovaní predaja nehnuteľnosti - bytu súhlasil so sankciou. Jeho súhlas s uvedenou sankciou je preto len v rovine špekulatívnych úvah.“.

Sťažovatelia považujú napadnutý rozsudok krajského súdu za taký, „... ktorý odporuje právnemu stavu je zjavne nespravodlivý až svojvoľný“.

5. Na základe uvedeného sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd pri predbežnom prerokovaní prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne o nej rozhodol nálezom,

v ktorom vysloví, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené ich základné práva podľa čl. 46 ods. 1 až 4 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd uhradiť sťažovateľom trovy konania. Sťažovatelia sa tiež domáhajú finančného zadost'učinenia v sume 6 000 €.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovuje sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

8. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

9. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

10. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj argumentáciu sťažovateľov. Sťažovatelia sa v sťažnosti sústredili v rozhodujúcej miere na preukázania neplatnosti zmluvy, ktorú mala spôsobiť absencia podpisu jedného z podielových spoluvlastníkov bytu. K námietke sťažovateľov, ktorá tvorila aj podstatu ich odvolania proti rozsudku okresného súdu, krajský súd uviedol:

„ V prejednávanej veci zostalo sporné, či Zmluva o sprostredkovaní predaja bytu z 03.10.2008 uzavretá medzi žalobcom a žalovanými 1/ až 5/ je platným právnym úkonom, keďže jej zmluvnou stranou nebol jeden z podielových spoluvlastníkov bytu ([REDACTED]), ktorý dňa 08.10.2008 zomrel... Či už by teda neb. [REDACTED] súhlasil alebo nesúhlasil s rozhodnutím väčšiny spoluvlastníkov byt predávať prostredníctvom žalobcu, jeho rozhodnutie nemohlo ovplyvniť platnosť rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov o tom, že takáto Zmluva o sprostredkovaní bude so žalobcom uzavretá. Podstatnou bola iba skutočnosť, že zvyšní podieloví väčšinoví spoluvlastníci umožnili neb. [REDACTED] k tejto otázke zaujať stanovisko (t. j. zúčastniť sa na rozhodovaní o hospodárení so spoločnou vecou). Z toho vyplýva, že pre platnosť písomnej Zmluvy o sprostredkovaní predaja bytu žalobcom nebol potrebný aj podpis neb. [REDACTED], pretože je samozrejmé, že prehlasovaný menšinový spoluvlastník spravidla zmluvu, s ktorou nesúhlasí, nepodpíše, čo však neznamená, že nie je z takéhoto právneho úkonu viazaný (§ 139 ods. 1 Obč. zák.). Možno teda urobiť záver, že o hospodárení so spoločnou vecou (§ 139 ods. 2, 3 Obč. zák.) rozhodli všetci podieloví spoluvlastníci bytu (vrátane neb. [REDACTED]),

a ak by aj bolo pravdivé tvrdenie žalovaných, že neb. [REDAKOVANÉ] nemal záujem na predaji bytu prostredníctvom žalobcu, táto skutočnosť by nič nemenila na tom, že zvyšní podieloví spoluvlastníci s väčšinou spoluvlastníckych podielov takýto záujem mali, a za týmto účelom aj skutočne predmetnú Zmluvu o sprostredkovaní predaja bytu písomne uzavreli. Nesúhlas neb. [REDAKOVANÉ] tak predstavuje iba nesúhlas menšinového podielového spoluvlastníka bez vplyvu na platnosť rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov. Pri rozhodovaní o hospodárení so spoločnou vecou (rozhodovaní, že predaj bytu bude sprostredkovať žalobca) bol teda zachovaný zákonný postup podľa § 139 ods. 2, 3 Obč. zák. a na platnosť predmetnej Zmluvy nemala vplyv skutočnosť, že prehlasovaný menšinový spoluvlastník túto nepodpísal. Navyše uvedené platí za situácie, kedy by skutočne neb. [REDAKOVANÉ] s uzavretím sprostredkovateľskej zmluvy so žalobcom nesúhlasil, čomu však výsledky vykonaného dokazovania nenasvedčujú.“

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľov nie je spôsobilá spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

12. Krajský súd vyhodnotil rozhodnutie podielových spoluvlastníkov uzavrieť so žalobcom sprostredkovateľskú zmluvu na predaj bytu ako otázku hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Krajský súd poukázal na výsledky dokazovania vykonaného okresným súdom, z ktorého vyplynulo, že aj nebohý [REDAKOVANÉ] ako podielový spoluvlastník mal záujem na predaji bytu a na tom, aby bol predaj zmluvou zverený žalobcovi. O hospodárení so spoločnou vecou preto rozhodli všetci podieloví spoluvlastníci vrátane nebohého [REDAKOVANÉ], ktorý nebol vylúčený z rozhodovania o spoločnej veci, t. j. o byte. Prípadný nesúhlas tohto podielového spoluvlastníka s uzavretím zmluvy so žalobcom predstavoval nesúhlas menšinového podielového spoluvlastníka bez vplyvu na platnosť rozhodnutia väčšiny spoluvlastníkov. Navyše, išlo by o hypotetickú situáciu, pretože výsledky dokazovania okresným súdom

nepreukázali, že by s uzavretím zmluvy nesúhlasil. Skutočnosť, že nebohý [REDACTED] zmluvu nepodpísal, preto nespôsobila jej neplatnosť.

13. Ústavný súd nezistil v sťažnosťou napadnutom rozsudku krajského súdu nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda si vyžadovalo zásah zo strany ústavného súdu. Právny výklad a ani závery krajského súdu nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, v prejednávanom prípade najmä § 139 Občianskeho zákonníka, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa sťažovatelia s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú aj zásah do práv podľa čl. 46 ods. 2, 3 a 4 ústavy. Ústavný súd uvádza, že závery o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti sú v plnej miere použiteľné aj v tejto časti. V súvislosti s čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že uvedené ustanovenie je skôr kompetenčným ustanovením určujúcim, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, ako i ustanovenie zakladajúce základné právo. V prípade sťažovateľov išlo o prieskum rozhodnutia všeobecného súdu pri rozhodovaní o riadnom opravnom prostriedku. Ústava v čl. 46 ods. 3 zakotvuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci a právo

na náhradu škody spôsobenej nesprávnym postupom orgánu verejnej moci. Sťažovatelia však v sťažnosti neuvádzajú žiadnu škodu, ktorá by im mala byť spôsobená. Sťažovatelia v sťažnosti argumentujú nespravodlivosťou či svojvoľnosťou napadnutého rozhodnutia, no nie spôsobenou škodou. Pokiaľ ide o ustanovenie čl. 46 ods. 4 ústavy, je potrebné uviesť, že jeho obsahom nie je základné právo, ale povinnosť štátu upraviť podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane zákonom. V napadnutom rozsudku krajského súdu preto ústavný súd nevzhladol ani možné porušenie práv podľa čl. 46 ods. 2, 3 a 4 ústavy, ktoré by mohol bližšie preskúmať v ďalšom konaní. Sťažnosť bola preto aj v tejto časti odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Nezistil totiž možnosť porušenia označených práv sťažovateľov, ktorej reálnosť by mohol bližšie posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov (návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, finančné zadost'učinenie a náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2016